

Sygn. akt III AUa 225/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Barbara Hejwowska
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w Lublinie

sprawy S. W.

z udziałem zainteresowanego P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego
i wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 grudnia 2016 r. sygn. akt VIII U 1376/15

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz S. W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Hejwowska

III AUa 225/17

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 25 czerwca 2015 roku, znak (...), działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3, w związku art. 38 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 18 ust. 1 i 3, art. 20 ust. 1, ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie

ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 121, ze zmianami) oraz art. 81 ust. 1i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 581) Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdza, że P. W., jako osoba zatrudniona na podstawie umów o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, u płatnika (...) S. W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu w okresach od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku, od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 28 maja 2013 roku, od dnia 3 czerwca 2013 roku do dnia 28 czerwca 2013 roku, od dnia 1 lip[ca 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2013 roku, od dnia 2 września 2013 roku do dnia 30 października 2013 roku, od dnia 2 listopada 2013 roku do dnia 29 listopada 2013 roku i od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku, z podstawami wymiaru składek na ubezpieczenia, które wynoszą:

okres	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
01-2013	15 321,00 zł	15 321,00 zł	13 595,85 zł
02-2013	16 912,00 zł	16 912,00 zł	15 007,71 zł
03-2013	15 233,00 zł	15 233,00 zł	13 517,76 zł
04-2013	16 066,57 zł	16 066,57 zł	14 257,47 zł
05-2013	14 378,99 zł	14 378,99 zł	12 759,92 zł
06-2013	12 500,00 zł	12 500,00 zł	11 092,50 zł
07-2013	20 466,00 zł	20 466,00 zł	18 161,53 zł
08-2013	512,44 zł	13 991,00 zł	13 933,30 zł
09-2013	0,00 zł	15 000,00 zł	15 000,00 zł
10-2013	0,00 zł	17 435,00 zł	17 435,00 zł
11-2013	0,00 zł	13 300,00 zł	13 300,00 zł
12-2013	0,00 zł	14 570,00 zł	14 570,00 zł

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotem umów było wykonanie mobilnych ścian działowych w ilościach określonych w m². W ocenie Zakładu zarówno treść jak i sposób wykonywania umów pomimo nazwania umów, jako dzieło, wskazują, iż przedmiotem ich było świadczenie usług, polegających na wykonywaniu czynności faktycznych, do których stosuje się przepisy dotyczące umów zlecenia.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł S. W.. Zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę do wydania decyzji w przedmiocie: podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu przez P. W. od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku, od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 28 maja 2013 roku, od dnia 3 czerwca 2013 roku do dnia 28 czerwca 2013 roku, od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2013 roku, od dnia 2 września 2013 roku do dnia 30 października 2013 roku, od dnia 2 listopada 2013 roku do dnia 29 listopada 2013 roku i od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku - jako osoba wykonująca prace na podstawie umów o świadczenie usług, do których zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46, art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 18 ust. 1 i 3, art. 4 pkt 9, art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

- naruszenie art. 65 § 1 i 2 kodeksu cywilnego poprzez nie uwzględnienie zgodnego zamiaru stron, których wolą było zawarcie umowy o dzieło

naruszenie art. 627 kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż umowy o dzieło zawierane przez płatnika nie mają cech wskazanych w tym przepisie

Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że P. W., jako osoba wykonująca na podstawie umów o dzieło, u płatnika składek (...) S. W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od strony przeciwnej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2016 roku Sąd Okręgowy wezwał do działu w sprawie P. W. w charakterze zainteresowanego.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 roku Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że P. W. nie wykonywał pracy na rzecz S. W. (...) w Ł. na podstawie umów zlecenia i nie podlegał z tego tytułu obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu w okresach: od 1 stycznia 2013 roku do 29 marca 2013 roku, od 1 kwietnia 2013 roku do 28 maja 2013 roku, od 3 czerwca 2013 roku do 28 czerwca 2013 roku, od 1 lipca 2013 roku do 30 sierpnia 2013 roku, od 2 września 2013 roku do 30 października 2013 roku, od 2 listopada 2013 roku do 29 listopada 2013 roku, od 2 grudnia 2013 roku do 30 grudnia 2013 roku oraz stwierdza brak obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenia: emerytalne i rentowe, wypadkowe oraz zdrowotne oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz S. W. (...) w Ł. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca S. W. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w zakresie produkcji mobilnych ścian działowych. Dysponuje dwoma budynkami produkcyjno-magazynowymi oraz budynkiem budynek biurowo-produkcyjnym. Zatrudnia pracowników na podstawie umowy o pracę, umów zlecenia i umów o dzieło. W ramach umów o pracę zatrudnia osoby zajmujące się pozyskiwaniem klientów na terenie kraju i Europy firm, a także klientów indywidualnych. W budynkach produkcyjnych w 2013 roku zatrudniał pracowników fizycznych w ramach umowy o pracę oraz część osób w ramach umowy o dzieło, w tym P. W..

W 2013 roku wnioskodawca zawarł z P. (...) umów o dzieło:

w dniu 1 stycznia 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 31 stycznia 2013 roku, z tytułu, której w dniu 31 stycznia 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 15.321 złotych brutto;

w dniu 1 lutego 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 28 lutego 2013 roku, z tytułu, której w dniu 28 lutego 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 16.912 złotych brutto;

w dniu 1 marca 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 29 marca 2013 roku, z tytułu, której w dniu 29 marca 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 15.233 złotych brutto;

w dniu 1 kwietnia 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 30 kwietnia 2013 roku, z tytułu, której w dniu 30 kwietnia 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 16.066,57 złotych brutto;

w dniu 1 maja 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 28 maja 2013 roku, z tytułu której w dniu 28 maja 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 14.378,99 złotych brutto;

w dniu 3 czerwca 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 28 czerwca 2013 roku, z tytułu której w dniu 28 czerwca 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 12.500 złotych brutto;

w dniu 1 lipca 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 31 lipca 2013 roku, z tytułu której w dniu 31 lipca 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 20.466 złotych brutto;

w dniu 1 sierpnia 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 30 sierpnia 2013 roku, z tytułu której w dniu 30 sierpnia 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 13.991 złotych brutto;

w dniu 2 września 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 30 września 2013 roku, z tytułu której w dniu 30 września 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 15.000 złotych brutto;

w dniu 1 października 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 30 października 2013 roku, z tytułu, której w dniu 30 października 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 17.435 złotych brutto;

w dniu 2 listopada 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 29 listopada 2013 roku, z tytułu, której w dniu 29 listopada 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 13.300 złotych brutto;

w dniu 2 grudnia 2013 roku nr (...) z terminem wykonania do 30 grudnia 2013 roku, z tytułu, której w dniu 30 grudnia 2013 roku wypłacono wynagrodzenie 14.570 złotych brutto.

Przedmiotem każdej z umów było wykonanie dzieła, to jest mobilnych ścian działowych o zindywidualizowanej w przypadku każdej z umów powierzchni liczonej w metrach kwadratowych. Strony umów postanowiły, że w przypadku niewykonania dzieła w terminie przyjmujący zamówienie zobowiązany był do zapłaty na rzecz zamawiającego kary umownej w wysokości 0,5% wynagrodzenia określonego w umowie za każdy dzień zwłoki. W sytuacji, gdy kara umowna nie pokrywała poniesionej przez zamawiającego szkody, zamawiający miał prawo żądania dalszego odszkodowania na zasadach ogólnych.

W każdym przypadku umowa o dzieło zawierana była po dokonaniu uzgodnień ustnych pomiędzy stronami w zakresie wysokości wynagrodzenia. Gdy S. W. uzyskał zamówienie na budowę ścian mobilnych wysłał P. W. na miejsce budowy i ten dokonywał oględzin budynku, w którym miały być montowane ściany działowe, oceniał czy konstrukcja stropu wytrzyma obciążenie ściany mobilnej, czy też będą potrzebne wzmocnienia w stropie. W sytuacji, gdy nie było stropu a wyłącznie dach wówczas zachodziła konieczność montowania belki stalowej, do której można zamocować tor jezdni pod ścianę. Jeżeli zainteresowany zadeklarował, że jest w stanie zaprojektować i wykonać mobilne ściany działowe w danym budynku, wówczas S. W. ustalał z nim cenę i termin wykonania dzieła. Po zawarciu umowy zainteresowany odbierał od S. W. poszczególne elementy składowe potrzebne do wykonania mobilnych ścian działowych. W skład elementu modułowego wchodzi, co najmniej 20 części pierwszorzędnych i drugorzędnych: listwy krawędziowe, aluminiowe, tory, profile do wykonania ram, wybierał spośród trzech rodzajów wózków jezdnych, trzech rodzajów torów jezdnych w formie litery T lub litery L. Wydawane tory jezdne miały długość 3,10 m. Nadto wybierał spośród pięciu rodzajów skrzyżowań i zakrętów w normatywnych. Poszczególne elementy P. W. docinał na budowie na odpowiedniej długości. Otrzymywał również elementy łącznikowe, proste, łożyska, prowadniki stalowe, system podwieszenia składający się z blach, obrzeża modułów, belki, watę akustyczną. Po skompletowaniu materiałów

umożliwiających wykonanie dzieła w danej lokalizacji P. W. własnym samochodem przewoził materiały na budowę i przystępował do wykonania mobilnej ścianki działowej.

Wszystkie czynności związane z wykonaniem dzieła miały miejsce poza siedzibą firmy wnioskodawcy, bez nadzoru S. W.. Obowiązkiem wnioskodawcy było jedynie wywiązać się w terminie z zawartej umowy. Nie miał ustalonego 8 godzinnego czasu pracy, pracował ile chciał, konsultując to z kierownikiem budowy. W większości przypadków na budowach nie miał ograniczenia w okresie przebywania na budowie. Zdarzyło się, że otrzymał informację od inwestora, że budowa zamykana jest o godzinie 17 i wówczas musiał opuścić budynek w wyznaczonym czasie.

Zgodnie z § 2 umów S. W. zobowiązywał się do udostępnienia zainteresowanemu niezbędnych do wykonania dzieła: maszyn, urządzeń. Mimo takiego sformułowania umowy, wnioskodawca udostępniał zainteresowanemu tylko materiały, jak wyżej wskazano, wymagające dodatkowo odpowiedniego docięcia, a nie udostępniał mu żadnych maszyn i urządzeń. Zainteresowany dysponował własnymi narzędziami do wykonywania mobilnych ścian działowych. Używał piły kontowej, wiertarki, poziomicy laserowej, frezarki, wkrętarki, kluczy różnego rodzaju.

Na budowie zainteresowany docinał poszczególne elementy, wiercił potrzebne otwory montażowe, po czym składał konstrukcję ścianki w całość. Poszczególne elementy ścianki miały szerokość od 90 do 110 cm. Budując elementy ścianki działowej (moduły) zainteresowany docinał na odpowiednią długość stalowe belki, docinał aluminiowe obrzeża, które były montowane na dwóch bokach modułów w pionie. Następnie montował w górną belkę modułu wózki jezdne, W środku modułu między belkami montował element rozpierający. Cały moduł okładany był watą akustyczną i oklejany papierem, aby wata trzymała się belek. Następnie zainteresowany okładał moduły z dwóch stron płytą paździerzową, zawieszając je na haczykach przymocowanych do górnej belki. W górnej belce montował tuleję, powiazaną z wózkiem jezdny, po czym kluczem regulował położenie każdego modułu w poziomie. Wnioskodawca nie interesował się sposobem realizacji montażu, tj., czy P. W. osobiście wykonywał montaż, czy też z pomocą innej osoby. Zdarzało się, że zainteresowany korzystał z pomocy na przykład brata przy wykonaniu czynności wymagających dwóch osób. Wnioskodawca nie ingerował w proces technologiczny budowania ścian, wszelkie szczegóły ustalał zainteresowany w zależności od warunków zastanych na miejscu budowy. Po dokonaniu obmiaru zainteresowany informował kierownika budowy z ilu modułów będzie składała się ściana, a kierownik wyznaczał tylko w którym miejscu ma ściana „parkować”.

Zainteresowany nie okazywał projektu ścianki kierownikowi budowy ani wnioskodawcy.

Wynagrodzenie było wypłacane po wykonaniu konkretnej ściany. Za każdą ścianę zainteresowany otrzymywał konkretne wynagrodzenie. Podstawą wynagrodzenia była cena wykonania metra ściany plus jeśli praca była wykonywana poza L. koszty dojazdu, zakwaterowania, żywienia.

Po wykonaniu mobilnej ścianki działowej następował odbiór ilościowy, jakościowy, techniczny dokonywany przez kierownika budowy, bądź inspektora. Jeżeli kierownik, bądź inspektor zgłaszali poprawki, zainteresowany je wykonywał. Dopiero, kiedy wykonana ściana spełniała wszystkie wymagania, spisywano protokół odbioru i z tym dokumentem zainteresowany udawał się do wnioskodawcy celem otrzymania wynagrodzenia.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach ubezpieczeniowych oraz zeznania wnioskodawcy, zainteresowanego i świadka J. S., które Sąd uznał za spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające.

Zdaniem Sądu Okręgowego dla rozstrzygnięcia zasadności odwołania kluczowe znaczenie miało ustalenie charakteru prawnego stosunku umownego łączącego strony z uwagi na zawarcie umów nazwanych umowami o dzieło.

Cechy właściwe dla każdej z powyższych umów określone są w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 roku kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 380, ze zmianami). Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Przedmiotem umowy jest zatem zobowiązanie do wykonania oznaczonego dzieła. Dzieło może mieć charakter

materialny, jak i niematerialny, jednak zawsze powinno mieć samoistny byt, tzn. niezależny od przyjmującego zamówienie. Przedmiot świadczenia powinien być więc ściśle skonkretyzowany. Tym samym uznaje się, że umowa o dzieło jest umową rezultatu (wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2014 roku, II UK 454/13, LEX nr 1495840).

Nieco inne uregulowanie przepisy k.c. przewidują dla umowy o świadczenie usług, do których na podstawie art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenie przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Nie wymaga się, aby zachowanie osoby świadczącej usługę doprowadziło do osiągnięcia indywidualnie oznaczonego rezultatu. Inaczej zatem, niż w przypadku umowy o dzieło, gdzie ten rezultat jest wymagany dla wypełnienia dyspozycji art. 627 k.c. Tym samym, w przeciwieństwie do umowy o dzieło, umowa o świadczenie usług jest przykładem umowy starannego działania. Przedmiotem umowy o dzieło jest osiągnięcie z góry oznaczonego rezultatu, podczas gdy przedmiotem umowy o świadczenie usług jest jedynie staranne dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu. Samo jego osiągnięcie nie należy już do treści zobowiązania

W odróżnieniu od umowy o świadczenie usług, umowa o dzieło wymaga, aby działanie przyjmującego zamówienie doprowadziły do konkretnego, w przyszłości indywidualnie oznaczonego rezultatu, podczas gdy umowa zlecenia nie akcentuje takiego rezultatu. Dzieło jest rezultatem pracy fizycznej lub umysłowej, a jego wykonanie może przybierać postać wytworzenia rzeczy, bądź polegać na dokonaniu zmian w rzeczy istniejącej, jej naprawie, przerobieniu lub uzupełnieniu albo rozbudowie. Powinno mieć również indywidualny charakter, ustalony w skonkretyzowanej przez strony postaci. Umowa o dzieło zakłada swobodę i samodzielność w wykonywaniu dzieła, a jednocześnie nietrwałość stosunku prawnego, gdyż wykonanie dzieła ma charakter jednorazowy i jest zamknięte terminem wykonania. Przyjmuje się, że rezultat, o który umawiają się strony, musi być z góry określony, mieć samoistny obiektywnie osiągalny i pewny byt (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2003 roku, II CKN 269/01, OSNC 2004, nr 9, poz. 142; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 roku, II UK 430/12, LEX nr 1675272).

Jak już wcześniej podkreślono o kwalifikacji prawnej umowy nie decyduje jej nazwa, ani nawet przepisy podane przez strony jako podstawa prawna zawartej umowy. Przy interpretacji umów należy przede wszystkim ustalić rzeczywisty zamiar stron i cel umowy, o nim zaś świadczy treść wykreowanego umową stosunku prawnego, o której zasadnie wnioskować należy między innymi na podstawie praktyki realizacji zawartej umowy.

Analizując materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy uznał należy, że stosunek umowny łączący zainteresowanego wnioskodawcę w okresie, w których zawarte były umowy nazwane umowami o dzieło, w rzeczywistości może być uznany za umowę o dzieło.

Wykonywane przez P. W. czynności, polegające wykonaniu mobilnych ścian działowych, stanowiły niewątpliwie czynności przynoszące konkretny, materialny rezultat, podlegający ocenie, która mogła skutkować ewentualną odpowiedzialności wykonawcy za wady (art. 637 k.c. – uprawnienia z tytułu rękojmi). Z chwilą wykonania zamówionego dzieła, efekt pracy P. W. był poddawany kontroli kierownika budowy lub inspektora, a od wyników przeprowadzonego badania jakości wykonanej ścianki uzależnione było sporządzenie dokumentu odbioru robót, stanowiącego podstawę wypłaty umówionego wynagrodzenia. Oczekiwanym przez wnioskodawcę efektem działań zainteresowanego był bowiem konkretny, materialny, a zatem w pełni uchwytny rezultat w postaci wykonanej mobilnej ścianki działowej. Tym samym zlecający dzieło nie był zainteresowany starannością przygotowania dzieła, a jedynie efektem, który polegał na stworzeniu mobilnej ścianki działowej. Ocenie podlegał właśnie ten efekt, a nie sposób jego osiągnięcia (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 26 listopada 2014 roku, III AUa 956/14, LEX nr 1554606).

Kolejnym argumentem przemawiającym za uznaniem omawianych umów za umowy o dzieło był czas przeznaczony na ich wykonanie. Przy umowach o dzieło ramy czasowe wyznaczone są zazwyczaj przez właściwości samego dzieła i determinowane przez wykonawcę. Oznacza to, że stosunek prawny wynikający z umowy o dzieło nie ma charakteru zobowiązania trwałego, ciągłego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 26 października 2015 roku, III AUa 771/15, LEX nr 1927708). W rozpatrywanej sprawie zainteresowany nie miał z góry określonego terminu na przygotowanie

danej ścianki. Jedynym warunkiem, jaki musiał spełnić było wykonanie mobilnej ścianki działowej nie później niż do daty określonej w umowie, jednakże mógł on sobie sam organizować czas pracy, który zamierzał przeznaczyć na sporządzenie ścianki, co oznaczało możliwość zakończenia wykonywania dzieła także wcześniej.

Powyższe argumenty dostatecznie przemawiają za uznaniem, wbrew ocenie organu rentowego, że wnioskodawcę i zainteresowanego łączył stosunek prawny oparty na umowach o dzieło. Nie można natomiast uznać, iż stosunek ten charakterystyczny był dla umów o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy kodeksu cywilnego o zleceniu.

Z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 963, ze zmianami) wynika, że osoby, które wykonują pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Zgodnie z art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu. Jak natomiast stanowi art. 13 pkt 2 ustawy systemowej osoby te podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, P. W. nie podlega powyższym ubezpieczeniom społecznym jako osoba zatrudniona na podstawie umów o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. W toku postępowania ustalono bowiem, że strony łączył stosunek prawny na podstawie zawartych umów o dzieło.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa materialnego polegające na niezastosowaniu art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych do rozstrzygnięcia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym osoby, która wykonywała umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia;
2. błąd w ustaleniach okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez sprzeczne z zebrany materiał dowodowy ustalenie, że zainteresowany P. W. wykonywał na rzecz odwołującego S. W. dzieło polegające na osiągnięciu konkretnego z góry umówionego rezultatu w rozumieniu art.627 kc.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, przedstawiając logiczną argumentację prawną. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości zarówno ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtórzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są trafne. Chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 734 kc poprzez ich niezastosowanie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 4 cyt. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi. Słusznie Sąd Okręgowy przyjął, iż zainteresowany wykonywał czynności charakterystyczne dla

umowy o świadczenie usług a tym samym cytowany przepis znajduje do niego zastosowanie. Sąd Okręgowy trafnie wykazał, na czym polega istotna różnica pomiędzy umową o dzieło a umową o świadczenie usług.

Umowa o świadczenie usług jest umową starannego działania, zatem jej celem jest wykonywanie określonych czynności, które nie muszą zmierzać do osiągnięcia rezultatu, natomiast istotą umowy o dzieło jest osiągnięcie określonego, zindywidualizowanego rezultatu w postaci materialnej lub niematerialnej. Takie też czynności były wykonywane przez zainteresowanego, który wykonywał na rzecz wnioskodawcy konkretną pracę polegającą na montażu ścian działowych ich wykończeniu, będąc przy tym samodzielnym podwykonawcą usługi.

Sąd Okręgowy prawidłowo zatem przyjął, że wolą stron umowy było wykonanie dzieła, gdyż to wynik a nie wyłącznie określone działania były istotne dla realizacji umowy, przy czym wynagrodzenie za czas trwania umowy było uzależnione od rodzaju przedmiotu umowy. Wbrew twierdzeniom apelującego w sprawie niniejszej znajdują zatem zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umów umowy o dzieło a nie o świadczenie usług.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Okręgowy prawidłowo i zgodnie z zebrany materiał dowodowy ustalił stan faktyczny, co do którego nie było sporu. Przedstawiona przez ten Sąd ocena dokonanych ustaleń jest trafna i logiczna. Sąd obszernie uzasadnił zajęte stanowisko, wykazując na czym polega różnica między umową o dzieło a umową o świadczenie usług i prawidłowo wywiódł, że zawarta umowa nie rodzi obowiązek ubezpieczenia, gdyż nie jest umową o świadczenie usług.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest trafny i w pełni odpowiada prawu. Apelacja zawiera jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami prawnymi Sądu i jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 KPC.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz.1804).